

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

10. ZÁŘÍ 2017

Z obsahu:

Novost křesťanské naděje

Katecheze Svatého
otce Františka
při generální audienci
23. srpna 2017
- strana 2 -

Pastýřský list biskupů k výročí zjevení Panny

Marie ve Fatimě
- strana 4 -

Bůh chce zavést ve
světě uctívání mého
Neposkvrněného Srdce

- strana 5 -

Kříž Ježíše Krista -
naše jediná naděje
P. Dr. A. Hirsch FSSP

- strana 7 -

Svatá Notburga

Libor Rösner
- strana 8 -

Suma o darech
svatého Josefa (82)

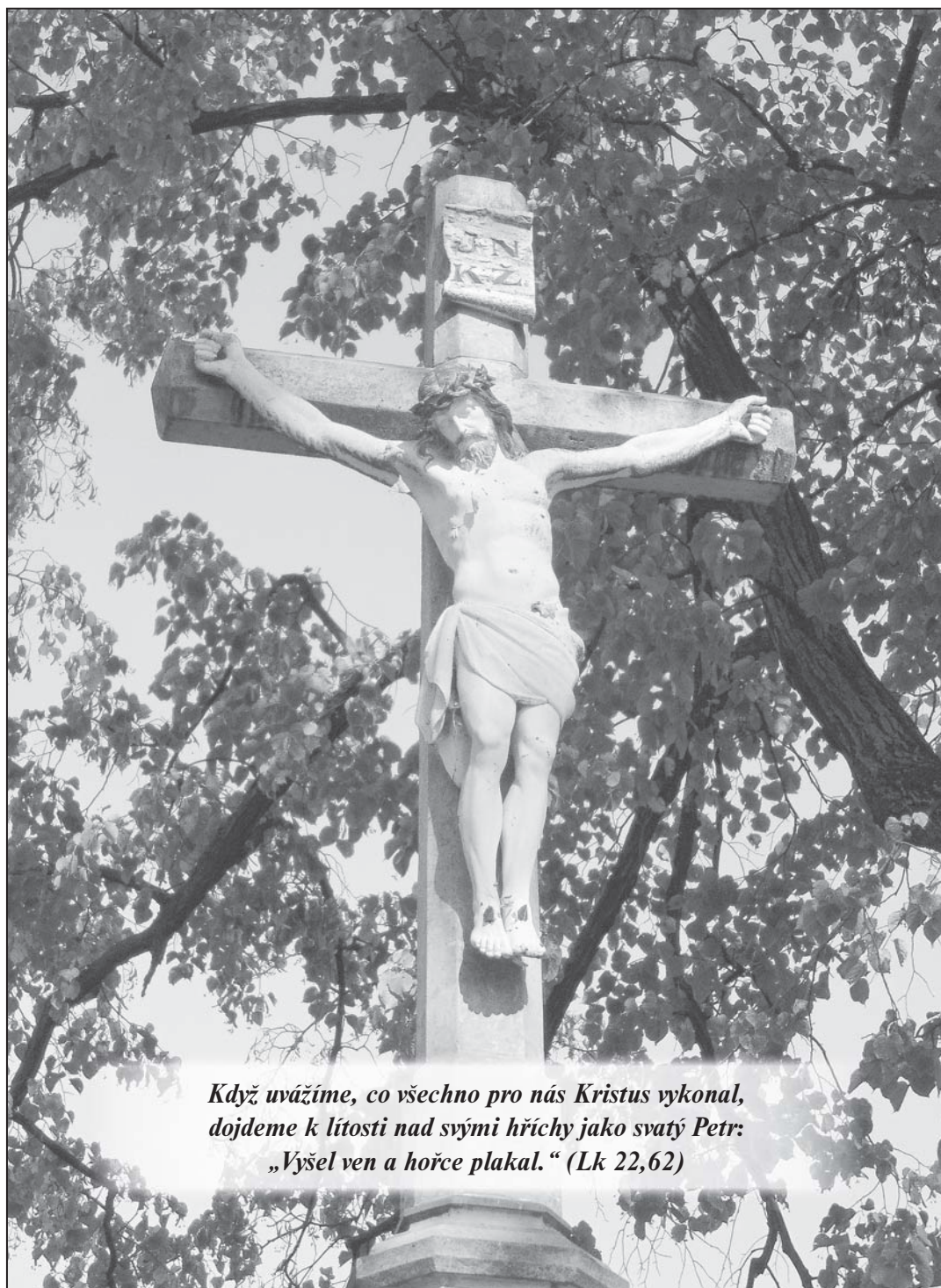
- strana 10 -

Plakala jsem málo,
ale modlila se mnoho
Alexa Gaspariová

- strana 11 -

Obchodníci s lidmi určují
migrační politiku

- strana 13 -

*Když uvážíme, co všechno pro nás Kristus vykonal,
dojdeme k lítosti nad svými hříchy jako svatý Petr:
„Vyšel ven a hořce plakal.“ (Lk 22,62)*

Novost křesťanské naděje (Zj 21,5-7)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
23. srpna 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V knize Zjevení jsme slyšeli toto Boží Slovo: „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5) Křesťanská naděje se zakládá na víře v Boha, který tvoří novým život člověka, tvoří novými dějiny a tvoří novým kosmos. Náš Bůh je Bohem, který tvoří novoty, protože je Bohem, který překvapuje.

Není křesťanské chodit se zrakem obráceným dolů – jako chodí vepř, kteří se stále dívají dolů – a nepozvedat oči k obzoru. Jako by celá naše cesta končila tady, v okruhu několika metrů; jako by v našem životě neexistoval žádný cíl a žádné spočinutí a my bychom byli nuceni věčně se toulat, bezdůvodně a namáhavě. To není křesťanské.

Závěrečné stránky Bible ukazují nám věřícím poslední horizont cesty: nebeský

Jeruzalém. Je přirovnáván především k obrovskému stanu, kde Bůh všechny lidi přijme, aby s nimi definitivně přebýval (Zj 21,3). Toto je naše naděje. Co učiní Bůh, až budeme konečně s Ním? Projeví nám nekonečnou něhu jako otec přijímající svoje děti, které se dlouho namáhaly a strádaly. V Apokalypse Jan prokazuje: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh [...] jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nárek, ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo. [...] Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,3-5)

Zkuste rozjímat o tomto úryvku Pisma svatého nikoli abstraktně, nýbrž po přečtení denního zpravodajství, shlédnutí televizních novin či obálek časopisů, jež přinášejí tolik smutných zpráv, a nám všem hrozí, že si na ně zvykne. Zdravil jsem

před chvílí někoho z Barcelony, odkud byly smutné zprávy! Zdravil jsem někoho z Konga, odkud jsou smutné zprávy! A jmenuji jenom dvě ze zde přítomných zemí. Zkuste pomyslet na tváře dětí vystrašených válkou, na pláč matek, na ztracené sny mnoha mladých, na uprchlíky, kteří podnikají hrůznou cestu a často jsou vykořisťováni. Také toto je bohužel život. Někdy se zdá, že především.

Možná. Avšak je tu Otec, který roní slzy nekonečného slitování nad svými dětmi. Máme Otce, který umí plakat a pláče spolu s námi. Otec, který nás očekává, aby nás utěšil, protože zná naše utrpení, a připravil nám jinou budoucnost. Toto je velkolepá vize křesťanské naděje, která se rozevírá nad každým dnem našeho života a pozvedá nás.

Bůh nám neudělil život nedopatřením, aby sebe i nás nutil do úmorných nocí úzkosti. Avšak stvořil nás proto, že chce, abychom byli šťastní. Je naším Otcem, a pokud my tady a teď zakoušíme život, který

Pokračování na str. 6

Mějme odvahu měnit svět k lepšímu! To je výzva našich biskupů v souvislosti s výročím zjevení Panny Marie ve Fatimě. (str. 4) Jak toho dosáhnout? Především svým vlastním obrácením, které je neustále probíhající procesem naší žité víry – nebo aspoň by mělo být. Jednoznačnou motivací k tomu je pohled na Kristův kříž (str. 7-8): Uvědomíme-li si, co všechno pro nás Ježíš vykonal, nemůžeme jinak, než hořce zaplakat nad svými hříchy, litovat jich a usilovat o nápravu toho, co způsobily.

Ježíšovo utrpení jistě bylo motivací i pro život svaté Notburgy, jejíž životní heslo znělo: „Pracovat, trpět a milovat.“ (str. 8-9) Všechno beze zbytku naplnila, a to ve vši prostotě obyčejného života. Můžeme říci: podobně jako svatá Ludmila, kterou si připomeneme v tomto týdnu, a jako nedávno zesnulá „následovnice“ naší svaté Ludmily, prostá německá žena Maria Deutschmannová. (str. 11-13) Na životních osudech těchto tří žen pak pochopíme, co znamenají slova poslední z nich: „Plaka-

Editorial

la jsem málo, ale modlila se mnoho.“ Chceme-li vzory pro to, jak změnit tento svět, nemusíme chodit daleko...

Vraťme se však do Fatimy. Prostřednictvím Panny Marie vybízí dobrý Bůh ve svém milosrdenství člověka, aby uctíval Mariino Neposkvrněné Srdce, které je tak velice uráženo. (str. 5-6) Někdo si snad může položit otázku: Proč takové uctívání? Cožpak nestačí uctívat Boha? Je nepochybné: kult klanění přísluší jen Bohu. Avšak mít v úctě Neposkvrněné Srdce Mariino má své hluboké důvody: Ono totiž vyznačuje paprsky Božího světla a lásky. A je nepřemožitelným zdrojem, který nechává na zemi vyvěrat živou vodu Božího milosrdenství. Mariino Srdce je milující Srdce, které táhne lidské duše k Ježíši. Může to být ještě jasnější?

Konečně, jen bezmezně milující srdce mohlo absolvovat celou trpkou Ježíšovu křížovou cestu a zůstat až do je-

ho smrti pod křížem – Mariino Srdce je přesně takové. Tento týden nám církevní kalendář nabízí úžasnou možnost spojit utrpení Ježíšovo (14. září), Mariino (15. září) a všech lidí na celém světě (kupříkladu o památce svaté Ludmily 16. září, nebo o dva dny dříve si lze připomenout svatou Notburgu). Uchopme tuto duchovní výzvu, která by se tak mohla stát jedním z plodů letošního fatimského výročí. Právě ve spojení s Matkou Bolestnou, Pannou Marií, můžeme snadno dojít k hlubšímu pochopení Kristova kříže a jeho výkupné oběti, jež se denně zpřítomňuje na oltářích celého světa. A rovněž nám to usnadní naše každodenní obrácení, které je tak životně důležité nejen pro naši víru, ale i pro změnu světa k lepšímu. Proto volejme s P. Dr. Andreasem Hirschem FSSP: „Maria, otiskni rány, které Tvůj Syn pocítil na kříži, hluboko do našich duší.“ A Maria nejen nás, ale i celý svět (i skrze nás) potáhne k Ježíši...

Daniel Dehner

Dříve než ses dnes vrátil do Ježíšovy školy, věnoval Pán velkou pozornost největšímu možnému ohrožení, a tím je hřích a všechno to, co k němu vede. Chceš-li se proto vyhnout tomuto neštěstí, musíš se varovat i příležitosti ke hříchu a všeho pohoršení. Těm, kteří přesto zbloudí a zabřednou do hříchu, projevuje Pán nejvyšší míru své dobroty a milosrdenství. Není pro něho větší radosti než najít takovou ztracenou ovci. Do této radosti chce dnes Pán zapojit i tebe. Je to pro tebe nejen velká čest, ale i velká odpovědnost.

Ježíšovým slovům můžeš plně porozumět, když si budeš vědom, že církevní společenství tvoří duchovní tělo, v němž nikdo nejedná jen sám pro sebe a za sebe. Zdravý či nemocný úd se týká vždy celého těla. Organismus společenství potřebuje nejen vnitřní lásku a vzájemné pochopení, ale také jasná pravidla společného soužití i pro případ, že některý úd se těžce roznemůže.

Ježíšova slova se tě tedy týkají dvojným způsobem. Na jedné straně ti ukazují, jak se máš zapojit do působení jeho milosrdenství a aktivně přispět k blahu svého bratra i celého společenství. Na druhé straně se dovídáš, že v případě poklesku ostatní nezůstávají k tobě lhostejní a mají ti v první řadě nabídnout pomocnou ruku.

I zbloudilého hříšníka nazývá Pán dále tvým bratrem. Vztah k němu se tedy musí vyznačovat láskyplnou bratrskou vstřícností a nikoliv odsouzením. Nepřicházíš k němu jako soudce, ale jako vyslanec Božího milosrdenství. *Láska bližnímu neubližuje.* Ale samotné hříšné jednání nepřipouští žádnou shovívavost. Svou lásku uplatníš tedy tak, že ho pokáráš diskretně mezi čtyřma očima s cílem, aby rozhovor v ovzduší lásky vedl ke skutečné nápravě. Čím větší je tvoje odpovědnost za zbloudilého bratra, tím závažnější je tvoje povinnost nemlčet k hříchu. Jinak se vystavuješ nebezpečí, že Bůh bude *jeho krev vymáhat z tvé ruky.*

S tímto vědomím se také musíš dívat na toho, kdo přijde za tebou, aby ti domluvil, jestliže jsi klesl. Nehledej přítom u něho postranní, či dokonce zlé úmysly. I když máš pocit, že by k tobě mohl být příjemnější, mysli spíše na to, že jedná, jak umí, ale přišel za tebou, protože mu to ukládá jeho láska a pokyn našeho Pá-

Láska a řád

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Dá-li si říct, získals svého bratra.

na. Dříve než mu cokoliv odpovíš, uvědom si, že přichází za tebou kvůli tvému dobru také jménem celého společenství, které má zájem na tvé úplné nápravě. Povinnosti bratrského napomenutí se nikdo nemůže vyhýbat tím, že spoléhá na druhé nebo je odkládá či přenechává náhodě. Tím bys vystavoval hřešícího bratra vážnému nebezpečí. Čím déle tvůj bratr setrvává v hříchu, tím obtížnější může být obrácení a návrat, a navíc narůstá i způsobené pohoršení, které ohrožuje celé společenství, tedy i tebe.

Ale může se stát, že taková bratrská snaha nebude úspěšná. Jestliže roste neústupnost viníka, Pán požaduje, aby se zvýšil i důraz a naléhavost domluvy. Než dojde ke krajní možnosti, veřejnému napomenutí, má se odbýt znovu rozhovor, tentokrát za účasti *dvou nebo tří svědků.* Z toho poznáváš, jak velice Pánu záleží na tom, aby opravdu došlo k nápravě, a se stejnou vážností se tím má zabývat i celé společenství.

Teprve v případě, že už nic nepomáhá a mine se účinkem i důrazné napomenutí církevních představených, pak je to sám zbloudilý, který se svou zatvrzelostí a nepřístupností vylučuje ze společenství. Měj to na paměti pro případ, že by ses sám něčím vážně provinil a pak tvrději a pyšně odmítal službu lásky, kterou ti nabízejí nejen tvoji blízcí, ale i sami církevní představení. Uvědom si, jak nebezpečný je stav, kdy lidská pýcha a tvrdohlavost tak silně zakalí člověku duchovní zrak, že se raději odloučí od společenství, než aby se vzdal zalíbení ve svém hříšném stavu. Pak společenství nezbude, než aby dalo přednost dobru církevní obce před ohledy na nepřístupného jedince.

Takové rozhodnutí je vždy bolestné, ale v případě tvrdosti nevyhnutelné. Není výrazem necitelnosti k provinilému, nýbrž důsledkem nepřístupnosti provinilého. Sám Ježíš mu dává velkou váhu, když nás ujišťuje, že taková rozhodnutí církevních představených plně respektu-

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 33,7-9

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. čtení – Řím 13,8-10

Nebudte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání „nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý“, a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“

Dokončení na str. 6

je sám Bůh. Nedívej se proto na ně jako na projev slepé přísnosti. V ohrožení veřejného blaha je projevem milosrdenství vystoupit proti zlu s veškerou rozhodností, neboť ve skutečnosti nic není bezohlednějšího než zlo, byť by se tvářilo sebemilumilovněji.

Být vyloučen z křesťanského společenství je největší duchovní ztrátou. Pán totiž zdůrazňuje, že právě společenství církve je tím prostředím, ve kterém má zalíbení a ve kterém přebývá. Tam, kde bratři a sestry žijí ve shodě s Bohem a mezi sebou navzájem ve svornosti a jednomyslnosti, přebývá Ježíš s radostí *uprostřed nich.* Pro jeho přítomnost shlíží Otec na tuto družinu se zalíbením, a když sám jeho Syn se spojuje s jejich společnými prosbami, jak by je mohl oslyšet. Opravdové společenství, spojené poutem vzájemné lásky a úcty, chrání své údy před zblouděním, ale i zbloudilým účinně pomáhá k povstání a k návratu.

Pojďme, poklekněme před svým Pánem, neboť on je náš Bůh a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou. ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 96,6-7

Pastýřský list biskupů k výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

Milí bratři a sestry, spolubratři kněží, jáhni, osoby zasvěceného života!

V tomto roce se soustřeďuje pozornost velké části věřících celého světa na malé údolí Cova d'Iria, které je součástí obce Fatima, kde se před sto lety zjevila třem malým pasáčkům – sv. Hyacintě, sv. Františkovi Marto a Lucii dos Santos – Matka Boží Panna Maria.

Je až obdivuhodné, jak jsou lidské dějiny „protkány zjeveními a nadpřirozenými znameními, která přímo vstupují do lidského života, provázejí putování světa a překvapují věřící i nevěřící. Tyto úkazy, které nemohou být v rozporu s obsahem víry, musí směřovat k ústřednímu bodu Kristovy zvěsti: k lásce Otce, která vede lidi k obrácení a dává jim milost, aby se mu zcela oddali se synovskou důvěrou.“⁽¹⁾

Výjimečnost těchto zjevení však spočívá v tom, že pokaždé představují určitý zlomový moment, při kterém byl potřebný mimořádný zásah. Například zjevení Panny Marie v Guadalupe v Mexiku nastolilo otázku svobody a důstojnosti jihuamerických indiánů. V Lurdech se zjevuje Panna Maria jako Neposkvrněné Početí, nikoli jako Madona, tedy jako matka s dítětem, a tak liberální společnost 19. století je tím přiváděna k plnohodnotnému pohledu na ženu a její úlohu ve společnosti.

Fatimské zjevení obsahuje nejenom výzvu a poselství portugalským věřícím, kteří prožívají perzekuci církve obdobnou našim padesátým letům minulého století, ale je zároveň úkazem nejvíce prorockým, jak píše kardinál Ratzinger v dokumentu o fatimském zjevení: „První a druhá část tajemství se týká především úděsného vidění pekla, úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, druhé světové války a pak předpovědi nesmírných škod, které sovětské Rusko způsobí lidstvu svým odpadem od křesťanské víry a přilnutím ke komunistickému totalitarismu.“ Třetí část tajemství je symbolické zjevení, které přibližuje druhou světovou válku a diktatury nacismu a komunismu a končí viděním atentátu na Kristova náměstka. Naplnění tohoto proroctví v dějinách spatřuje-

me v atentátu na papeže sv. Jan Pavla II. dne 13. května 1981.

Byl to právě svatý Jan Pavel II., který se v reakci na atentát a na dramatické a kruté události 20. století rozhodl naplnit výzvu Panny Marie a znovu zasvětit lidstvo jejimu Neposkvrněnému Srdci.

K úkonu odevzdání a zasvěcení došlo 25. března 1984 na Svatopetrském náměstí v Římě a sám papež pro tuto příležitost připravil modlitbu. Jsme přesvědčeni, že i naplněním této Mariiny výzvy obsažené ve fatimském zjevení přispěl papež k pádu totalitních režimů v zemích východní Evropy. Na přelomu tisíciletí byla z rozhodnutí sv. Jana Pavla II. zřejměně také třetí část fatimského tajemství spolu s nutným výkladem.

Tak jako knihy Božího zjevení (Bible) vyžadují exegetický výklad, tak je tomu i v případě textů fatimského poselství, jež se obrací na malé pastýře v portugalské vesnici, aby předali toto poselství církvi, která je má ochraňovat a zvěstovat.

Panna Maria vyzvala k pokání za neúctu, rouhání a lhostejnost, kterými je Bůh ve světě urážen. Znovu tak zdůrazňuje slova, jimiž Kristus začal své veřejné působení: „Obráťte se a věřte evangelium!“ (Mk 1,15) Obrácení není totiž jen počátkem naší víry, ale neustálou potřebou a žitou formou víry. Jen když se budeme neustále odvracet od hříchu, jehož přitažlivost na tomto světě trvá a vyžaduje stále úsilí se mu vzpírat – a to skutky lásky a milosrdenství – máme šanci proměnit svět.

Fatimské poselství nás vyzývá, abychom měli odvahu měnit svět k lepšímu podle Kristova příkladu. Je to také naše výzva, výzva Vašich pastýřů – biskupů Vám všem: dětem a mládeži na začátku školního roku, rodinám, farnostem. Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Naše pouť do Fatimy, které se mnozí zúčastní a při které nám ve výroční den zjevení 13. září bude předána socha Panny Marie Fatimské, jakož i putování této milostné sochy po našich katedrálách ať jsou velkým poděkováním za dar svobody, zároveň však i novým rozhodnutím uskutečňovat tuto výzvu: Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Těmito řádky našeho poselství Vás zveme k účasti na národní pouti do Fatimy, nebo alespoň k modlitebnímu spojení s ní. Vy, kteří se nebudete pouti účastnit, připojte se k nám například zmíněnou modlitbou sv. Jana Pavla II. z roku 1984, kterou mají duchovní správci k dispozici. Rovněž tak zveme k účasti na pokračování této pouti díky, jímž bude putování sochy Panny Marie Fatimské po diecézích a poutních místech naší vlasti. Organizaci svěřujeme Českomoravské Fatimě a Vás prosíme o podporu jak při duchovní přípravě, tak při vlastním organizování jednotlivých poutí. Slavení jubilea Fatimy v České republice bude zakončeno o svátku Panny Marie Růžencové v Českomoravské Fatimě v Kocliřově odevzdáním se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Matko lidu a národů, Ty, která znáš všechno lidské utrpení a všechny lidské naděje, Ty, která s mateřskou láskou vnímáš všechny boje mezi dobrem a zlem, světlem a tmou, které otrásají současným světem, přijmi naše volání, jímž se silou Ducha Svatého obracíme přímo k Tvému srdci.

Ze srdce Vám všem žehnáme.

Vaši čestí a moravští biskupové

Poznámky:

⁽¹⁾ Texty kurzívou převzaty z dokumentu Kongregace pro nauku víry „Fatimské poselství“ (vydal sekretariát ČBK v Praze v roce 2000).

Bůh chce zavést ve světě uctívání mého Neposkvrněného Srdce

Na praxi uctívání Neposkvrněného Srdce Panny Marie, spojeného se zasvěcením, závisí ve světě mír, nebo válka.

Ted' tomu bude necelý rok, kdy nastane sté výročí zjevení z 13. června 1917.⁽¹⁾ Při tomto zjevení udělila Naše Milá Paní toto neobyčejné sdělení: „Ježíš chce zavést ve světě uctívání mého Neposkvrněného Srdce.“

Rok před zjevením připravoval Anděl míru pasáčky na tuto prosbu tím, že k nim třikrát promlouval o Neposkvrněném Srdci Panny Marie:

Na jaře: „Srdce Ježíše a Panny Marie naslouchají pozorně hlasu vaší úpěnlivé prosby.“

V létě: „Srdce Ježíše a Panny Marie mají pro vás plány slitování.“

Na podzim: „Skrze nekonečné zásluhy Ježíšova Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina vás prosím o obrácení ubohých hříšníků.“

A 13. července 1917 opakovala Matka Boží prosbu, kterou přednesla o měsíc dříve, téměř doslovně. Slova „Neposkvrněné Srdce“ se vyskytovala v její řeči šestkrát: Dvakrát 13. června a čtyřikrát 13. července.

Hyacinta měla silné povědomí o důležitosti tohoto uctívání. Několik dnů předtím, než přišla do nemocnice, svěřila se své sestřenci:

„Řekni všem, že nám Bůh daruje své milosti skrze Neposkvrněné Srdce Mariino. Řekni, že je to ona, od níž si je máme vyprošovat. Řekni, že Srdce Ježíšovo chce, aby společně s ním bylo uctíváno Neposkvrněné Srdce Mariino.“

Potom, co Lucie vstoupila k sestřím dorotejkám, zasazovala se velmi rychle o to, aby tento Božský příkaz uvedla ve známost. V říjnu 1928 psala biskupu z Leiry:

„Dobrý Bůh si stěžuje ve svém nekonečném milosrdenství, že nemůže déle snášet urážky, kterých se lidé dopouštějí proti Neposkvrněnému Početí svaté Pan-

ny Marie. Říká, že kvůli tomuto hříchu přijde mnoho duší do pekla a On slibuje, že je zachrání, když budou praktikovat tato cvičení zbožnosti (pět sobot Srdce Mariina), s úmyslem smíru Neposkvrněnému Srdci naší nejsvětější Matky.“

Později připomíná Pán sestře Lucii vícekrát, že mu na tomto cvičení zbožnosti obzvláště záleží. Dne 29. května 1930 jí řekl v Tuy: „Neposkvrněné Srdce Mariino mě inspirovalo k tomu, abych podporoval toto malé smíření a se zřetelem k tomuto smíření nechal vládnout svoje milosrdenství, aby odpustilo těm duším, které měly to neštěstí, že je urážely.“

O několik let později psala sestra Lucie P. Gonzalesovi, který byl jedním z jejich zpovědníků:

„V jednom jiném sdělení mi Pán na konci března 1939 řekl: »Podporuj a tr-

vej znovu na tom, aby se rozšířilo smírné přijímání o sobotách Srdce Mariina ke cti Neposkvrněného Srdce Mariina.«“

Dne 19. března 1939 napsala P. Aparaciovi, jinému svému zpovědníkovi: „Na praxi tohoto cvičení zbožnosti, spojeného se zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Mariinu, závisí ve světě mír, nebo válka. Proto jsem si jeho rozšíření tak velmi přála. Především však proto, že je to vůle našeho dobrého Boha a naší milované nebeské Matky.“

Dne 27. května 1943 napsala biskupovi z Gurzy: „Náš Pán mi řekl před několika dny: »Přeji si vroucně rozšíření tohoto uctívání Neposkvrněného Srdce Mariina, protože toto Srdce je tak milující a táhne duše ke Mně. Ono je ohništěm, které na zemi vyzářuje paprsky mého světla a její lásky. Je to nepřemožitelný zdroj, který nechává na zemi vyvěrat živou vodu mého milosrdenství.«“

Může to být ještě jasnější? Ježíš chce, abychom uctívali Neposkvrněné Srdce Mariino, a uvádí pro to důvod: Je to milující Srdce, které táhne duše k Němu.

Jistě, jedná se tady o soukromé zjevení, ale nejedná se jen tak o nějaké soukromé zjevení: bylo ověřeno podivuhodnými jevy, ke kterým nedochází u žádného jiného zjevení. Zjevení z Fatimy mají tedy zcela zvláštní váhu. V jednom článku s nadpisem „Rozjímání o jednom aktu zasvěcení“ vysvětluje P. Josef od svaté Panny Marie:

„Jestliže platí, že podstata aktu víry je definována motivem, na kterém se akt zakládá, musíme z toho usuzovat, že lidská víra je víra, která spočívá na lidském svědectví, zatímco tam, kde nastupuje nadpřirozené svědectví, je božský původ, a požadovaný akt víry má také nadpřirozený charakter. Nejde tu o božskou ctnost víry, kterou podle definice požaduje církev jenom pro zjevení evangelia. Ale nejde také jenom o čistě lidskou víru, která je ponechána pouze na svobodném

Socha Panny Marie Fatimské

Poznámka:

⁽¹⁾ Dnes už toto výročí minulo. [pozn. překl.]

rozhodnutí každého jednotlivce. Prostými slovy říkáme: Od okamžiku, kdy pevně víme, že k nám mluví Bůh – ať osobně, nebo ústy nějakého posla – zakládá jeho slovo akt víry, který určitým způsobem patří do nadpřirozeného pořádku. Je na něm založen a vyžaduje jej. Vzniká povinnost věřit, a tedy také poslouchat.“

Sluneční zázrak, který pozorovalo 70 000 svědků, představuje svědectví, že i když nebyl nadpřirozený, byl přece „Božského původu“. A P. Josef od svaté Marie pokračuje: „Když papežové proto na prosbu, která jim byla prorockým způsobem projevena a ve shodě s Novým zákonem přezkoušena, reagují, a zasvěti svět Srdci Kristovu nebo Srdci Mariinu, (...) potom je jejich postup nejenom legitimní, nýbrž je odpovědí na nadpřirozenou povinnost, která se jim vnučuje.“

Snad mohl Jan Pavel II. po podobných úvahách při své první poutní cestě do Fatimy říci: „Obsah výzvy Paní z Fatimy je tak hluboko zakotven v evangeliu a v celé tradici, že se církev cítí být oslovena tímto poselstvím ve své zodpovědnosti.“

Z toho můžeme tedy uzavřít, že se nám uctívání Neposkvrněného Srdce jeví jako Boží vůle. Neměla by nás snad naše láska k Pánu vést k tomu, abychom následovali jeho přání a úctu také praktikovali? Neměli bychom se důrazně angažovat, abychom tuto úctu šířili a jemu tímto ukazovat svoji poddajnost jeho vůli? Mělo by tomu být skutečně tak, aby se toto jubileum zjevení z Fatimy stalo pro nás příležitostí, abychom si uvědomili svoji povinnost praktikovat tuto úctu a ve svém okolí ji rozšiřovat. Jestliže takto jednáme, následujeme radu, kterou dala Hyacinta své sestřenci krátce před svojí smrtí. Především uděláme radost Ježíši, že splníme jeho přání, když řekl: „Přeji si vroucně šíření úcty Neposkvrněného Srdce Mariina.“

V Neposkvrněném Srdci Marie spojený v modlitbě

Yves de Lassus, předseda
Cap Fatima 2017,
Lettre de liaison Nr. 29
13. června 2016

Z Maria heute 4/2017 přeložil -mp-

Novost křesťanské naděje

- dokončení katecheze Sv. otce ze str. 2

není tím, co pro nás On zamýšlel, Ježíš nám poskytuje záruku, že sám Bůh uskutečňuje vykoupění. Pracuje na našem vykoupění.

Věříme a víme, že smrt a nenávisť nemají na naši životní cestě poslední slovo. Být křesťany znamená mít novou perspektivu: nadějeplný pohled. Někdo věří, že život dochází veškerého svého štěstí v mládí a v minulosti, a život že je pozvolným chátráním. Jiní mají za to, že naše radosti jsou pouze podružné a přechodné a že je do života lidí vepsána nesmyslnost. Takoví si tváří v tvář pohromám říkají: Život nemá smysl. Naše cesta nemá smysl. My křesťané tomu nevěříme. Avšak věříme, že na lidském horizontu je slunce, které osvěcuje navždy. Věříme, že naše nejkrásnější dny mají teprve přijít. Jsme spíše lidmi jara než podzimu. Rád bych položil otázku, na kterou ať každý odpoví sám pro sebe: Jsem člověkem jarním, nebo podzimním? Všimáme si spíše zárodků nového světa než žlutnoucího listí. Nekonejšíme se nostalgiemi, litováním a lamentováním: víme, že Bůh si přeje, abychom byli dědici příslibu a neúnavnými pěstiteli snů. Nezapomeňte na onu otázku: Jsem člověkem jara, nebo podzimu? Očekávám květy, plody a slunce, kterým je Ježíš, anebo jsem člověkem podzimu, který se stále dívá dolů, je zatrpklý a tváří se kysele?

Křesťan ví, že Boží království, panování jeho lásky roste jako obrovské pšeničné pole, třebaže je na něm také koukol. Vždycky jsou problémy, řeči, války a nemoci. Jsou problémy, ale klasy rostou,

a nakonec bude zlo vymýceno. Budoucnost nám nepatří, ale víme, že Ježíš Kristus je největší milostí života, Božím objetím, jež nás očekává na konci, ale již nyní

nás cestou provází a těší. On nás vede k obrovskému „stanu“ Božího přebývání s lidmi (srov. Zj 21,3) a s mnoha dalšími bratry a sestrami přinášíme Bohu paměť dnů prožitých tady na zemi. A bude krásné v oně chvíli objevit, že se nic neztratilo, žádný úsměv a žádná slza. Jakkoli by náš život byl dlouhý, bude nám připadat, že jsme jej prožili v mžiku. A že stvoření se nezastavilo šestého dne Geneze, ale vytrvale pokračuje, protože Bůh o nás stále pečuje. Až do dne, kdy se všechno naplní, do onoho rána, kdy zmizí slzy, do chvíle, kdy Bůh pronese poslední slovo požeňání: „Hle – praví Pán –, všechno tvořím nové!“ (v. 5) Ano, náš Otec je Bůh novosti a překvapení. A toho dne budeme opravdu šťastní a budeme plakat radostí.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium - Mt 18,15-20

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby »každá výpověď« byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků«. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže

však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Kříž Ježíše Krista - naše jediná naděje

V každém kostele, podél cest v katolických zemích v krajině a, jak doufám, i v našich bytech nacházíme kříž, znamení našeho vykoupění. V tomto článku chceme uvažovat o mnoha významech kříže Ježíše Krista.

Smrt na kříži znamená nevýslovné utrpení. Mnoho odsouzenců vykrvácelo už při krutém bičování. Rány způsobené hřeby bolely strašně, palčivá žízeň byla nelidská a nadechnutí skoro nemožné. Trvalo to často hodiny, než nastala smrt. Ježíš Kristus, pravý člověk a pravý Bůh, vzal na sebe toto utrpení z lásky k nám. Ježíš nás spasil svou poslušností na kříži tím, že vydal svůj život za nás, a tak vzal na sebe trest za naše viny. Tím ukazuje Bůh své milosrdenství a lásku a uskutečňuje svoji spravedlnost. Ježíš, ten jediný Spravedlivý, umírá v zastoupení za hříšníky (Iz 53). On sám zvěstoval stále znova své utrpení, svou smrt a své zmrtvýchvstání (Lk 9,23-27; Mt 20,17-19) jako oběť za mnohé na odpuštění hříchů (Mk 10,45), aby se naplnilo Písmo (Iz 53 a jinde). Tak nám Ježíš přináší pomoc a vykoupění tím, že zvítězil na dřevě kříže nad satanem, který u stromu poznání svedl první lidi k neposlušnosti vůči Bohu (preface o Svatém kříži z Římského misálu).

Tato pomoc Ježíše Krista nám přináší život svátostmi křtu a Eucharistie: „Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, nezlomili mu nohy, ale jeden z vojáků mu svým kopím probodl bok, a hned vyšla krev a voda.“ (Jan 19,33-34) Tak naplnil Ježíš svůj slib, který dal svým apoštolům při poslední večeři: Oběť Ježíše Krista na kříži se bude zpřítomňovat ve svatém proměňování při každé mši svaté svátostným a nekrvavým způsobem: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává.“ (Lk 22,19) „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi za vás prolévané.“ (Lk 22,20) Ježíš je přítomen ve svém Těle a ve své Krvi, ve svém Božství a ve svém lidství. On se nám daruje ve svatém přijímání. To vyžaduje naší úctu, vážnost a především klanění. Následujeme příkladu mudrců z Východu, kteří se na kolenu klaněli Ježíškovi v jeslích (Mt 2,11), následujeme Mojžíše, který se před Jahvem v hořícím keři vrhl na tvář (Ex 3,4-6) a následujeme

serafíny v nebi, kteří uctivali všemohoucího Boha (Iz 6,1-3). Jdeme alespoň každou neděli a svátek ke své spáse na mši svatou, abychom vzdali čest Ježíši Kristu, našemu Pánu a Bohu.

Účast na bohoslužbě pokračuje dále v našem všedním dnu: „Chce-li někdo jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě. Kdo si totiž chce zachránit život, ztratí jej, ale kdo svůj život ztratí kvůli mně a evangeliu, zachráni jej.“ (Mk 8,34) To znamená, že budeme na svém místě následovat Ježíše svým životem podle Božích přikázání a budeme se snažit uskutečňovat lásku k bližnímu.

Ježíši, Ty moje Spáso a Živote!

*Ježíši, Pane slávy,
který ses vydal za nás
v hořkém utrpení!*

*Chtěl jsi zemřít na kříži,
abys mě zachránil od záhuby.*

*Ježíši, jak Ti mé srdce
za to děkuje.*

*Kristův kříž, buď pozdraven
na pahorku Golgoty!*

*Vyvěrá z Tebe spása a život,
nacházím zde útěchu a mír.
Nacházím milost k vítězství,
v umírání nejsem poražen.*

Ježíši, jak Ti děkuje moje srdce!

Christoph von Schmid, r. 1812

Budeme posilováni svátostmi, abychom mohli jednou být navěky šťastni s Ježíšem.

K tomu je pro nás velkou pomocí setníkova víra pod křížem, která se nám dává ve svátosti křtu a o jejíž prohloubení musíme Boha stále prosit. Onen setník vyznal popravdě: „Tehle člověk byl opravdu syn Boží.“ (Mk 15,39) V této víře nám dává Bůh naději, že skrze kříž můžeme dospět ke zmrtvýchvstání následováním Ježíše Krista. Spojme se s Kristem a následujme ho: „Kdo nebere svůj kříž a nejde za mnou, není mě hoden.“ (Mt 10,38) Svoji smrti na kříži zvěstuje Ježíš svoji lásku k nám lidem: „Nikdo nemá větší lásku nad takovouto: položit svůj život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li to, co vám přikazuji.“ (Jan 15,13n)

Když uvážíme, co všechno pro nás Kristus vykonal, dojdeme k lítosti nad svými hříchy jako svatý Petr: „Vyšel ven a hořce plakal.“ (Lk 22,62) Odpuštění hříchů nám vyprošuje Ježíš od Otce: „Otče, odpusť jim: nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Obráťme se jako lotr po pravici kříže (svatý Dismas), kterého vzal Ježíš do ráje: „Vpravdě ti říkám, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43) Ve víře v Trojjediného Boha a odpovídajícím životem v jeho milosti můžeme mít naději na vzkříšení z mrtvých.

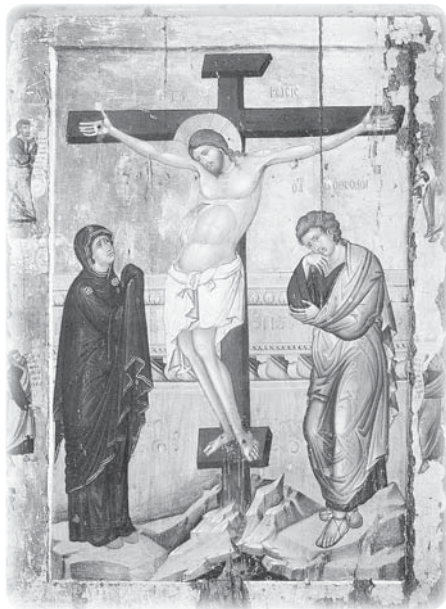
Ježíš, ukřižovaný a vzkříšený Pán, nám rád dá tuto milost: „Potom říká Tomášovi: »Vlož si sem prst: hle, mé ruce; natáhni ruku a vlož ji do mého boku a nebuď nevěřící, ale věřící.« Tomáš mu odpověděl: » Můj Pán a můj Bůh!« Ježíš mu říká: »Protože mě vidíš, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.«“ (Jan 20,27-29)

Nezapomínejme také na touhu ubohých duší, které se už v osobním soudu setkaly se soudcem Ježíšem Kristem, ale nemohly mu ještě pohlédnout tváří v tvář, protože ještě musí být zbaveny škváry (hříchů) tak jako zlato v tavicí peci, a trápí se ve své bolesti touhou po Kristu. Jim pomohou naše modlitby a především oběť mše svaté jako nekrvavé zpřítomnění oběti na kříži Ježíše Krista.

Kříž je svatá pečeť Ježíše Krista, která se do nás vtiskuje ve svatém křtu, svatém biřmování a svatém pomazání, jakož i v utrpení, což uvidíme teprve až v nebi.

Toto svaté znamení se při jeho novém příchodu zjeví na obloze: „A tehdy se na nebi ukáže znamení Syna člověka; a tehdy se všechny rody země budou bít v prsa; a bude vidět Syna člověka, jak přichází na nebeských oblacích s mocí a velkou slávou.“ (Mt 24,30) „Až se to začne dít, napřimte se a pozvedněte hlavu, protože vaše vysvobození je nablízku.“ (Lk 21,28) Teď i v budoucnosti, vždycky máme vědět a vírou přijímat, že nás Ježíš na kříži vykoupil a je naší jedinou spásou. Důvěřujme v něho a nikoliv v sebe samotné. Přidržíme se pevně kříže, i když máme těžká pokušení. Když nás chce ďábel zmást, obejměme v mysli svatý kříž a Bůh nám vždycky pomůže.

Prosme jako Ježíš před svým posledním vydechnutím: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Po těch slovech skonal.“ (Lk 23,46) Naše vykopení se událo skrze utrpení Syna, v milosrdenství Otce a v lásce Ducha Svatého: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16)

Když děláme s vroucností znamení kříže a zcela se darujeme Trojjedinému Bohu, smíme spočinout na Srdci Otce a on nás přijme do své ochrany: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.“

„Maria, otiskni rány, které Tvůj Syn pocítil na kříži, hluboko do našich duší.“

*Z Der Fels 4/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Svatá Notburga

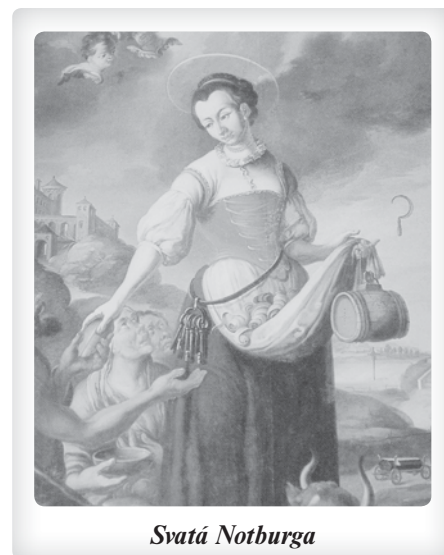
V pohádkách či romantických filmech se často opakuje motiv chudé dívčiny, která díky své poctivosti a dobrotě dojde ke štěstí. Všimne si jí princ či bohatý mladík, jenž ji učiní svou ženou. V reálném životě tomu bývá obyčejně jinak, nicméně i církev svatá zná příběhy chudých dívek, které sám Kristus Ježíš učiní svou nevěstou a ony dojdou štěstí věčného. Jednou z nich je tyrolská služka Notburga.

Svatá Notburga se narodila roku 1265 v tyrolském Rattenbergu, ležícím severovýchodně od Innsbrucku, v poměrně chudobné rodině. Její rodiče měli sice nevelký majetek, který jen tak tak stačil na uživení početného potomstva, zato však měli velkou a hlubokou víru, kterou svým dětem vštěpovali. K jejímu předávání používali vše, co přinášela každodennost. Matka dětem třeba na příkladu květin ukazovala, že i ony mají vzhlížet neustále k nebi, tj. k Pánu. Osudy dalších dětí nejsou známy, byly-li ovšem alespoň zčásti takové jako u Notburgy, vydalo rodiči zaseté semeno mnohonásobné plody.

Časem vstoupila Notburga do služeb hraběte Jindřicha I. z Rattenbergu a jeho choti Guty. Brzy si pro svou pracovitost, pokoru a poctivost, nabyté v domovském rodinném prostředí, získala přízeň a důvěru hraběcího páru, který jí poté, co dosáhla 18 let, svěřil důležitý úřad klíčnice hradních spíží a komnat, posléze dostala na starost i kuchyni a dohled nad celým ženským služebnictvem.

To samozřejmě nemohly přenést přes srdce starší služebné. Jestliže se až dosud své mladší družce kvůli její zbožnosti a bezpříkladné píli posmívaly za zády, začaly ji nyní nenávidět a dávaly jí to jaksepatří najevo. Notburga však tuto otevřenou zášť snášela s obdivuhodnou trpělivostí, v duchu evangelních rad Ježíšových nastavovala druhou tvář a na zlé odpovídala dobrým. Nepřestala být laskavá a přívětivá a za své nevráživé sokyne se modlila. Netěžila z vlastního postavení, naopak mnohokrát udělala práci, která příslušela jejím družkám. Sklidila za to sice jen další posměch, čehož ne dbala, a s františkánskou radostí v srdci jim ještě děkovala, že jí daly možnost

posloužit jim. Heroičnost své křesťanské lásky dováděla k dokonalosti, když obětavě ošetřovala své největší odpůrkyně poté, co ulehly s nemocí na lůžko, a ze svého skromného platu jim dokonce kupovala drobné dárky. Všemi těmito úkony opravdové a upřímné bliženské lásky

Svatá Notburga

a zbožnosti si je postupně získala, takže ji začaly mít svorně rády, čehož ona obratem využila. Nikoli však k vlastnímu prospěchu, ale pro věci vyšší: zavedla mezi služebnictvem něco na způsob dnešního modlitebního společenství a naučila je, aby se modlilo i při práci.

Koho však nepřesvědčila nikdy, byla Otýlie, snacha hraběcího páru. Dokud žili Jindřich I. s Gutou, musela tato zlá a lakomá fúrie držet svou nenávisť na uzdě, když ale zemřeli a vládu převzal její manžel Jindřich II., mohla své zášti uzdu popustit. Byla přímo alergická na pokorné chování své mladé služky, dráždily ji její milosrdné skutky, nesnášela, když z přebytků panské tabule obdarovávala žebráky i chudé lidi z podhradí, pohrdala její zbožností. A jelikož byla ve vztahu dominantní a svého slabého muže ovládala jako loutku, řízení hradu prakticky převzala.

Jednou z prvních věcí, kterou učinila, bylo to, že Notburze i ostatním sloužícím zakázala vést v prostorách hradu soukromé modlitby, nato jí zbavila úřadu klíčnice a prakticky přes noc z ní učinila nejposlednější služku na hradě, přičemž jí k jejím pracím ještě naschvál přidávala

další, co možná nejtěžší a nejpotupnější. Notburga, která na nevraživost své paní odpovídala pokorou a modlitbou za její duši, nadto už nesměla zbytky jídla rozdávat potřebným, na těch si odteď měla pochutnávat výhradně hraběcí prasata.

Notburga se nepřičila rozkazu své paní. Udělala něco jiného. Utrhovala si sama od úst a nosila to pod pláštěm soumraku hladovějícím. Pomáhaly jí v tom i ostatní služky, dříve tak nepřátelsky vůči ní nastavené, které jí jednak kryly, jednak jí rovněž dávaly ze svých přidělů. Přesto však těmto tajným praktikám přišla hraběnka Otýlie na stopu a vyváděla svého muže, aby Notburgu načapal při této „krádeži“, jak toto její počínání definovala.

Jindřich tedy večer Notburgu mířící s plným košíkem jídla pro chudé v podhradí zastavil a uhodil na ni, co to nese. „Nesu chudým svou skromnou stravu.“ – „Tak ji ukaž, chci ji vidět!“ poručil jí. Notburga mu ukázala obsah košíku a v něm uviděl třísky a ocet. Když o tom zpravil svou ženu, vzala to ješitná Otýlie jako osobní urážku a přesvědčila Jindřicha, že tato prostá služka ho přede všemi zesměšnila a že ji má neprodleně propustit ze služby. Ten, snad aby měl klid, to učinil, nařídil strážným, aby Notburgu při návratu už do hradu nevpuštěli a dali jí její raneček s věcmi.

Jako bývalá klíčnice na hradě hrabat z Rattenbergu si mohla klidně vybírat, kde požádat o službu, nicméně Notburga zaklepala z pokory na dveře ne příliš bohatého statkáře z Ebenu u Aachenského jezera v Tyrolsku. Ten nevěděl, o koho jde, a váhal, zda přijmout útlu a drobnou dívku do svých služeb, kde o namáhavou dřinu nebyla nouze. Vzal ji proto jen na zkoušku. Již brzy se však přesvědčil, že pracovitější a schopnější služebnou by nikde jinde nenašel. Notburga zvládala práci v domě i na poli, v zahradě i ve stáji, navíc vše vykonávala s úsměvem ve tváři, který měla pro každého, a přímo z ní číselna dobrotu. Přistoupil tedy na její jedinou podmínku, a sice aby po sobotním večerním Anděl Páně už nemusela nic dělat, ježto jde už vlastně o neděli, kterou chtěla vyplnit výhradně modlitbami.

Statkář s tím neměl dlouho problém, jenže přišel čas žni a s nimi i nutnost mít obilí co nejdříve pod střechou. Proto po jednom večerním klekání Notburze při-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás zvu, abyste byli lidmi modlitby. Modlete se, až se vám modlitba stane radostí a setkáním s Nejvyšším. On přetvoří vaše srdce a vy se stanete lidmi lásky a pokoje. Nezapomínejte, děti, že satan je silný a přeje si odvrátit vás od modlitby. Nezapomínejte, že modlitba je tajným klíčem setkání s Bohem. Proto jsem s vámi a vodím vás. Neustávejte od modlitby. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. srpna 2017

kázal, aby pokračovala v sečení pšenice a modlitbu odložila na později. Notburga se s ním přela, oháněla se smlouvou, ale statkář ustoupit nehodlal. Notburga prý zvedla srp do výše a pravila: „Ať nás rozsoudí Bůh! Jestli srp zůstane viset, bude to znamení, že se mám jít modlit, jestli spadne na zem, mám pokračovat v práci.“ Pustila srp a ten zůstal viset ve vzduchu. Všichni, včetně statkáře, padli na kolena a Notburga pak odešla do kaple sv. Ruperta, kde dlela, dotknuta tímto přímým Božím znamením, až do pozdních nočních hodin na modlitbách.

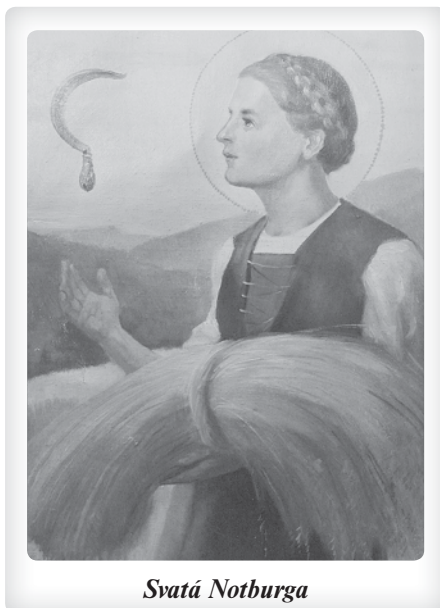
Pověst o této události se pochopitelně rychle roznesla do širokého okolí a donesla se i k uším Jindřicha II. Ten mezitím ovdověl a dostal se do vyhroceného sporu se svým bratrem. Již dříve si vyčítal svou poddajnost vůči hamižné a zlovolné manželce a hlavně propuštění zbožné služby. Přece jen mu bylo jasné, že byla nevinná. V tomto kontextu začal chápat nepříjemnosti s bratrem, jež přerostly v ozbrojený střet, i ovdovění jako Boží trest za tento svůj někdejší hřích, proto se rozjel do Ebenu, aby Notburgu přemluvil, aby se na Rattenberg vrátila

a zaujala svou někdejší pozici. A Notburga, která svému pánu již dávno odpustila, na prosbu kývla a vrátila se s ním na jeho rodové sídlo.

To s jejím příjezdem zažilo návrat jara. Hrabství začalo opět vzkvétat, spor s bratrem se podařilo zdárně urovnat, v útrokách hradu se zase začal ozývat radostný smích a prozářila jej atmosféra dobrotivosti. Klíčovou roli v tom sehrávala Notburga a její hluboký vztah s Bohem, k němuž se bez přestání utíkala a jehož bez přestání velebila a nacházela v každíčkém stvoření. Podporována novou hradní paní, Markétou z Hoheneggu, vedla svým příkladem veškeré služebnictvo k ryzí zbožnosti, ba dokonce k víře vedla i děti hraběcího páru, neboť Markéta z Hoheneggu nedala jinak a nechtěla svěřit výchovu svých ratolestí nikomu jinému než služce, které si vážila nadevše. Jindřich opět své manželce ustoupil, tentokrát si však byl více než jist, že dělá jediné dobře.

Svým pozemským pánům Notburga věrně sloužila až do 14. září 1313, kdy odešla ke svému Pánu nebeskému. Před odchodem z tohoto světa přijala svaté svátosti a ještě stihla požádat hraběte Jindřicha, aby její skromné jmění rozdělil mezi chudé a aby spřežení volů, které poveze její rakev, nechal jít samovolně. Sám hrabě s chotí a dětmi pak kráčel ve smutčném průvodu, aby byl podle legendy svědkem toho, že spřežení zamířilo přes řeku do Ebenu, kde se zastavilo u kaple sv. Ruperta, kam se nebožka chodívala svého času tak ráda modlit. Zde byla také pohřbena a sem dodnes přicházejí věřící prosit o přimluvu tuto někdejší služku, jejíž životní motto znělo: „Pracovat, trpět a milovat“ a k níž se od 27. března 1862 mohli díky papeži Piu IX. obracet jako ke svaté.

P.S.: Jejím jménem je dokonce pojmenována i planetka 626, kterou v roce 1907 objevil německý astronom August Kopff.

Svatá Notburga

Suma o darech svatého Josefa (82)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XXI:

Dary vlastností druhé andělské hierarchie (Dokončení)⁽¹⁾

Pohovořme však nyní o Josefově velkodušné přisnosti. Josef byl pokorný a vlídný před Bohem i před Božím Synem a jeho Matkou a svou snoubenkou: činil však všechno podle příkazu rozumu. I když přebýval uprostřed zvráceného národa, neopouštěl nic, co vedlo ke svatému způsobu života a co by sloužilo spravedlnosti, a toužil všem zadostiučinit. To je tedy ona přirozená přisnost, která kvete v životě svatých mužů a jež ani nepohrdá lidskou přízní a ani ji nevyhledává. Nachází se v těch jednotlivcích, v nichž přebývá Duch Utěšitel, jehož Kristus sesílá shůry. Velkodušnost není nikdy oddělena od vznešených mravů. Tento druh lidí – neřku-li andělů – má stále radostný obličej, ať již hovoří s židy či s pohaný, ať s Božími přáteli či nepřáteli. Všem dávají, co jim náleží, a to, co je jim vlastní, neuchovávají s temnou opovržlivostí. Tyto mravy označujeme tudíž jménem velkodušné přisnosti: jak učí Diviš, odpo-

vidají nejsvětějším panstvům a my nepochybujeme, že jsou vždy přítomny v těch, kdo krácejí v Kristových stopách. Pamatujme na to, co uvádějí evangelia, a uvedme, jak farizeové proti této Kristově vel-

kodušné přisnosti namítali slovy: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“⁽²⁾ A Ježíš na to odpověděl: „Lékaře nepotřebuji zdraví, ale nemocní!“⁽³⁾ Hle, božská velkodušnost lékaře, který sám od sebe jde

za nemocnými a dává jim hořké léky, aby jako zdraví pociťovali zdraví, kterého jako nemocní nemohli dosáhnout. Zde má původ ona nejvyšší radost moci, která nemá nedostatek služebníků, již vykonávají vládu podle příkladu Krista Boha. On, když mluví o království tohoto světa, říká: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům.“⁽⁴⁾ Ti, kdo vykonávají vládu podle křesťanských zákonů, mají služebníky, jako by je neměli. A tak vládou nad podřízenými jako nad společníky královské vlády, vedeni k tomu nebeským žářem božské lásky. Proto se v Josefovi také nacházely tři zbývající vlastnosti panstev, totiž vůle vládnout, řízená myslí, snaha vyrovnat se samotnému Bohu a majestát účasti na jeho vládě. Toto uctíváme v tichosti a ponecháváme to čtenářům jako námět jejich kontemplace. Těm, kdo se sjednocují se sladkostí jediné pravdy, není možné slovy dostatečně vyjádřit Josefovy andělské dary. Je to pravda, jež je předmětem jediné toho rozumu, který je obklopen Božím světlem, a to podle prorokova výroku: „A tvá pravda tě obklopuje.“⁽⁵⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

JUBILEUM FATIMY (100 LET OD ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ) NA KLOKOTECH

V měsíci září bude z portugalské Fatimy přivezena do České republiky kopie sochy Panny Marie Fatimské a bude putovat po vybraných místech. Z rozhodnutí našeho otce biskupa Vlastimila jsou jedním z těchto míst i Klokoty.

Úterý 19. září 2017: Od 20.00 hod. – možnost svátosti smíření • 20.30 hod. – zpívané Klokotské hodinky • 21 hod. – modlitba růžence světla, přivítání sochy Panny Marie Fatimské • následuje mše svatá s otcem biskupem Pavlem Posádem • 22.30 hod. – společná modlitba Jubilea Fatimy a výzva k zásvětné modlitbě • možnost k individuální „úkloně úcty“ před sochou Panny Marie Fatimské + zpívané mariánské litanie • možnost soukromé modlitby • noční bdění.

Středa 20. září 2017: 7.30–10 hod. – možnost svátosti smíření • 7 hod. – ranní chvály (zpívané) • 7.30 hod. – Korunka k Božímu milosrdenství • 8 hod. – mariánská pobožnost • 9 hod. – Klokotské hodinky • 9.30 hod. – modlitba růžence světla • 10 hod. – mše svatá s Mons. Pavlem Dokládalem • společná modlitba Jubilea Fatimy a výzva k zásvětné modlitbě • možnost k individuální „úkloně úcty“ před sochou Panny Marie Fatimské + zpívané mariánské litanie • 11.45 hod. – modlitba Anděl Páně (zpívaná) v kostele za přítomnosti sochy Panny Marie Fatimské • průvod k autu se sochou Panny Marie Fatimské za zpěvu Fatimské hymny • 12 hod. – odjezd sochy Panny Marie Fatimské do Plzně za zvuku klokotských zvonů.

Zveme také na **CELODIEČZŇNÍ POUŤ do Tábora a Klokot v pátek 22. září a v sobotu 23. září 2017.** Zvláště zveme na slavnostní liturgii v sobotu v 15 hodin v Klokotech, které bude předsedat světitel biskup českobudějovický Mons. Pavel Posád.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a Kongregace misionářů oblátů Panny Marie, tel. 381 232 584
• e-mail: klokotyomi@volny.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

Poznámky:

⁽¹⁾ V předchozí části této kapitoly své Sumy I. Isolani probíral, jak byl sv. Josef pozdvížen k podobnosti s vlastnostmi prvních dvou řádů (kürů) druhé andělské hierarchie, totiž řádu moci a sil, a s prvními dvěma vlastnostmi panstev jako nejvyššího řádu (küru) této hierarchie, totiž se svobodou od otroctví a s nijakým přemožením nepřáteli. Dnes bude pojednávat o podobnosti sv. Josefa se zbývajících pěti vlastnostmi řádu panstev. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Mt 9,11.

⁽³⁾ Lk 5,31.

⁽⁴⁾ Jan 18,36.

⁽⁵⁾ Ž 89,9.

Plakala jsem málo, ale modlila se mnoho

Maria Deutschmannová – život ve službě své rodině a ve víře v Prozřetelnost

I když mám na sobě zimník, velmi mrznu v tento den uprostřed ledna ve Vogau, v Jižním Štýrsku. Žasnu, že přesto je hřbitov plný lidí, kteří vytrvali v chladu. Koná se pohřeb Marie Deutschmannové. „Byla to velká žena s hlubokou vírou,“ popisuje ji vnuk Georg. Jsou to milá slova vnuka, jako posmrtná vzpomínka, jako přímluva nebo přednesená píseň, která ve mně nechala uzrát touhu po napsání portrétu této malé ženy s velkým srdcem.

Ostatně jsme měli spolu s mým mužem paní Deutschmannovou dlouho v srdci, protože s její dcerou Marií a jejím mužem Ervinem Fellnerem se přátelíme od té doby, kdy jsme portrét matky uveřejnili ve VISION (6/2002). A návštěva u Mariiny matky byla pokaždé pevným bodem při naší dovolené v Jižním Štýrsku. Přitom nás stále udivovalo, s jakou láskou obstarávala navzdory své viditelné křehkosti svoji velikou rodinu. Nápadné bylo, že nám vždy dávala najevo, jak se z naší návštěvy těší. Tak jsme byli přivítáni chutným jídlem, často v kruhu jejích dětí, vnuků a pravnuček – a faráře Troppera, který jako by patřil k rodině. V jejím domě jsme prožili krásné a dojemné chvíle.

Původně jsem chtěla představit jenom Marii Deutschmannovou, protože jejího muže Johanna, který zemřel v roce 2007, v roce zlaté svatby, jsem znala méně. Ale před několika týdny po jedné návštěvě u Fellnerových, kdy jsem se snažila shromáždit co nejvíce informací o zemřelém, jsem se rozhodla jinak. Také podklady, které jsem dostala – významné, manžely namluvené kazety a jejich životopis – ty mi potvrdily, že tak dlouho a šťastně žijící manželé patří k sobě také v portrétu.

Dojatá jsem byla především vyprávěním jejich zkušeností ve válečných a poválečných dobách. Jak málo víme o těžkém životě hlavních aktérů té doby, o vojácích, o dívkách a ženách, jež zůstaly doma, o jejich tělesných a duševních zraněních! V popředí však zůstane Maria, kterou jsem poznala lépe. To následující je obraz sestavený z různých zdrojů.

Teď tedy Mariin životopis. Přišla na svět v prosinci 1928 jako nejstarší ze čtyř dětí ve Wagendorfu v Jižním Štýrsku. V pěti letech onemocněla na záškrť. Přivolaný lékař řekl: „Tady se už nic nedá dělat.“ Žádnou injekci, to by bylo zadarmo – a odešel. Otec vyběhl za ním, rozhodnut všechno zaplatit. Tak dostala malá Maria život zachraňující injekci.

Už jako dítě chodila ráda do kostela a mnoho se modlila. Jednoho dne se jí ptala sousedka: „Řekni mi, co dělá Pán Bůh s tolika Otčenáši a Zdrávasy?“ – „To On už bude vědět,“ řekla malá. „Ale já věřím, že On je potřebuje.“ Byla veselá děvče, nakloněná k žertům, dokonce jednou jezdila na praseti po polích.

Do školy chodila sedm let. „U řádových sester jsme se za první tři roky mnoho naučili. Potom přišel Hitler a sestry musely zmizet,“ vypráví.

Následkem toho se často měnili učitelé a vyučování často odpadalo. „V posledních třech letech bylo v mojí třídě 63 žáků. Potom jsem musela ze školy odejít a pracovat doma.“

Rodiče měli hospodářství o výměře 56 jiter. Protože maminka nemohla na poli pracovat kvůli zmrzačené noze a tříselné kýle, musela Maria od malička pomá-

hat při polních pracích. A protože otec dostal alergii na ovzduší vepřina, musely kolem vepřů vykonávat hlavní práci děti. K vaření musela Maria stát na stoličce. Už jako malé dítě byla velmi odvážná. Čertovi, který přišel s Mikulášem a chtěl postrašit jejího malého bratra, srazila masku.

A válka? „Tenkrát jsme prožili těžké hodiny,“ vzpomínala. Také musela pomáhat kopat zákopy. A jednou uslyšela „Stalinovy varhany“ – kaťuše z těsné blízkosti. Pak nastal konec války.

Maria měla 16 let. Poslali ji, aby přivedla domů mladšího bratra, který byl schován u tety v seníku. Když přišla domů, právě věšeli prádlo. Tu uviděla první Rusy. Jeden na šimlu zamířil k ní. Ona utekla a schovala se v polích. Šel za ní, ale nenašel ji. „Jsou u sousedů, vzali si hodiny, jízdní kola.“ Když pracovala na poli, oblékala se jako stará žena. „Strach?“ ptal se jí jednou Georg. „Ne, kdyby se ruský voják příliš přiblížil, také bych udeřila.“ K tomu účelu měla stále u sebe do špice seřezané tuhé byliny, ostré jako špičatý nůž.

Jednou odpoledne zaklepal ruský voják na domovní dveře: „Otevřít!“ Vrazil do domu – zůstal však stát, když uviděl v postýlce nejmladší dítě. Šel k němu, jemně je zvedl, dal mu polibek a zmizel. Sousedce se nevedlo tak dobře: „Byla Rusy přepadena a znásilněna, dostala syfilis a později na ni zemřela. Měla dvě děti, byla sama, protože muž se jí ztratil ve válce. Pomohli jsme, jak jsme mohli.“

Později byli v zahradě ubytováni Bulhaři. Rodina dostala od plukovníka, který bydlel ve vedlejší boudě, ujištění, že je nikdo nebude obtěžovat. Co se však stalo. „Po Bulharech přišli Titovi partyzáni. Ti všechno přehrabali, všechno pobrali, i to, co neukradli Rusi.“ Maria se schovala u strýce, který uměl rusky. „Bylo to strašné,“ vzpomínala. „Už nikdy takové časy!“

Organizovala pak nutně potřebné školení mladých děvčat o pracích v domácnosti. Děvčata, která jinak nemohla najít přístřeší, ubytovala na dvoře rodičů a sama navštěvovala tuto školu a potom pracovala jako kuchařka u rodiny Assmannovy. Ženám vyhnaným z Dolního Štýrška,

Maria Deutschmannová s dcerou Marií a vnučkou Luisou

kteří šly ulicí okolo, pomohla, jak mohla, dala jim jídlo.

Často jí slibovaly svoji modlitbu jako protislužbu. A touto modlitbou, říká Maria, jsem se cítila být vždycky nesena. Kbelíky na kuchyňské zbytky byly tenkrát vždy prázdné. Kuchařka zpracovala každý zbytek. Jedna z žen, které se později v tomto kraji usadily, si vděčně vzpomínala po Mariině pohřbu: „Co mi tato paní udělala dobrého, to se nedá popsát!“

A Johann? Narodil se v roce 1925 v Untervogau, navštěvoval pětiletou národní školu. Jako dobrý žák, který se spolužáky dělal úkoly a slohové práce, vysloužil si stipendium. Jeho otec zemřel, když měl Johann 12 let, takže chlapec musel pomáhat na statku už odmlada. V roce 1938 přišel k moci Hitler. Když jednou Hitlerjugend volala na apel, uspořádal on a jeho přátelé opravdovou rvačku, která mu sice přinesla modřinu na oku, ale další účasti na podobných akcích byl ušetřen.

V srpnu 1942 byl, jako 17letý, uznán schopným a povolán k vojenské službě. V prosinci šel do Německa k bojové přípravě. Následovalo mnoho pozic, až při nasazení proti partyzánům v oblasti Laibachu byl zraněn střepinou granátu na stehně a dostal se do lazaretu. Po dovolené na zotavení musel, i když měl žloutenku, v lednu 1944 znovu narukovat. O něco málo později byl odvelen na ruskou frontu. Být na frontě znamenalo „být pohřben“! Uprostřed práce ho zastihl ruský útok. Střepina granátu ho trefila do nohy. Zase byl v lazaretu. Zranění vyvolalo horečku. Lazaretní vlak s mnoha těžce zraněnými ho dovezl do Rakouska. Kolik strašných věcí viděl cestou!

Po 14 dnech v lazaretu musel znovu narukovat. Krátce před Vánocemi se dostal do Maďarska. Jako pozorovatel byl ze svého stanoviště na kostelní věži sestřelen kanonem. Dopadl do obrovské hromady slámy. Ta začala hořet, když tam Rusové začali střílet ozařovací municí. Pokusil se prchnout, ale byl zasažen granátometry, pocítil velikou bolest v zádech, všude krev... Jeden saniták ho dopravil do bezpečí. Utrpěl průstřel plic.

Následovaly pobyty v lazaretech v Česku a na Semmeringu. A potom – i když je to neuvěřitelné – zase zpátky na frontu. V Horním Slezsku upadl nakonec do ruského zajetí. „Nepředstavitelně kruté

scény se přitom odehrály,“ napsal později, aniž by strašné roky zajetí blíže popisoval. Johannův závěr je: „Už nikdy válku! Kéž by Pán Bůh nás a naše potomky v budoucnosti před tím ochránil.“

Když se po dvou a půl letech vrátil ze zajetí domů, vážil 38 kg při výšce 180 cm. Byl těžce nemocný. Radost ze setkání s matkou byla obrovská. Teď musel navrátilec zase zapustit kořeny doma.

A jak se manželé seznámili? Johann se stal vedoucím katolické mládeže. Při slavnostech mládeže tancovali Maria a Johann spolu. Ale nedal nikdy poznat, že by si ji chtěl vzít. V kostele sedávala za ním a obdivovala jeho černé vlasy, jak později řekla svému vnukovi Georgovi. „Dávalas vůbec pozor, co farář říkal?“ škádlil ji vnuk. „Jistě, jistě,“ ujišťovala babička, „ale nemohla jsem přece zavírat oči!“

Na Silvestra se ocitla v nemocnici kvůli otravě krve. O několik dnů později si vyzvedla své kolo, které nechala stát pro zranění na pracovišti. Na cestě domů se náhodou setkala s Johannem. A tam – u domečku transformátoru – se jí zeptal, jestli by si ho nechtěla vzít. Ano, chtěla! Má to říci svým rodičům, říkal Johann. Ale Maria byla opatrná. Jak to je, když spolu nechodí? Tedy neřekla nic. Ale Johann přišel a rodiče se radovali z překvapivého návrhu sňatku. Pak zanechala Maria práce kuchařky a v únoru 1957 se vdala. Proč sis maminku vzal, ptala se později nejstarší dcera otce. „Byla pěkná, v Boha věřila – a byla tak pilná,“ odpověděl jí s úsměvem.

Maria se svými dvěma pravnoučkami

Johann byl zemědělec, byl zvolen do obecní rady a v roce 1962 byl zvolen starostou ve Vogau, do úřadu, který vykonával více než dvacet let. V ruském zajetí slíbil: „Jestli se vrátím domů, chci se aktivně podílet na politické výstavbě své země, aby byla ušetřena další války a bludu komunismu. Kéž by jich bylo Rakousko ušetřeno.“ Tento slib splnil – a to jako věřící křesťan. V protikladu k mnoha politikům se snažil, aby se neděle světila a nepracovalo se.

„Vím, co to znamená být dítětem Božím a co znamená smět zůstat svobodným,“ to byla jeho průpověď.

Je těžké vypočítat, co všechno tenkrát „postavil na nohy“: hasiče, cizinecký ruch, obecní úřad, mateřskou školu, odvodnění pozemků, výstavbu bytů, ochranu proti velké vodě... Jeho žena Maria vařila a obsluhovala obecní radní, když se jednání zpočátku konalo u nich doma, protože ještě nebyl obecní dům. Maria podporovala svého muže, jak to jen dovedla: „Malá, co se týká velikosti těla, ale velmi rozhodná – jako malý generál. Když šlo o vyjednání ceny dřeva, poslal Johann svoji ženu. Věděl, že ona to udělá lépe než on,“ zaslechla jsem.

O svého muže pečovala Maria s láskou a obětavostí. Vždyť od svého návratu domů trpěl na následky válečných zranění a na útrapy v zajetí. Průstřel plic mu působil po celý život dýchací a srdeční obtíže. A z ruského zajetí si přinesl žaludeční vředy a opakující se krvácení do žaludku. Dcera si vzpomíná, že „šlo o život nebo smrt, když krvácení nebo dýchací a srdeční potíže byly velmi silné. Více než jednou mysleli lékaři, že takový záchvat nepřezijí.“

Vždycky když bylo muži zle, musela Maria sama vykonávat polní práce a práce na dvoře. Jezdila s traktorem, i když neměla řidičský průkaz. „Nemám na to čas,“ vysvětlovala. Protože to se strojem dobře uměla, přivřela policie oko.

Nejstarší dcera, Maria, přišla na svět v roce 1958. Matka pracovala právě na poli, když jí odešla voda. Protože chtěla práci dodělat, pokračovala dále, pak teprve vzala kolo a šlapala do nemocnice. Výsledkem byl císařský řez. „Ty jsi zázračné dítě,“ říkala dceři Marii, „tento porod mohl dopadnout také špatně.“

Jelikož práce na poli musela pokračovat, brala Maria dcerku už po několi-

Obchodníci s lidmi určují migrační politiku

ka týdně s sebou na pole. Tam leželo dítě nejprve na plachtě a později si hrálo na poli vedle matky. Dcera Maria má tento zážitek mateřské blízkosti v nejkrásnějších vzpomínkách.

Manželé Deutschmannovi přivedli na svět tři dcery a tři syny. Ale všichni tři chlápci žili jen krátce. První syn se narodil příliš brzy, neměl žádnou naději na přežití, ale oba další by měli, i když přišli předčasně, kdyby hned po porodu doma byli dopraveni na dětskou kliniku v Grazu. To se stalo při zanedbané péči o matku, která při předcházejícím porodu druhé dcery Johanny skoro vykrvácela, tehdy se domnívali, že trpí krváčovostí. Oba dříve narození chlápci v odstupu dvou let utrpěli ve špatně odpérováném záchraném autě na hrbolatých cestách těžká krvácení do mozku, která přežili jen o málo dnů. Při těhotenstvích byla radost rodičů a sester proto tak veliká. Člověk si těžko představí bolest, kterou pak způsobila smrt chlapců.

V roce 1969 přišla na svět nejmladší dcera Elisabeth. Byla to velká radost pro rodiče zkušenej utrpením. Později napomínala Maria své vnučky, aby byly vděčné za každé dítě, protože je to velký dar. A tak se stala ochrana života pro Marii předmětem snažných proseb. Stejně tak je to v rodině. Proto u nich také panuje velká radost z mnoha vnoučat. Z toho důvodu má nejstarší vnuk Georg rovněž nejlepší vzpomínky na svoji babičku, která pro něho byla druhou matkou. Strávil s ní mnoho večerů a nocí, svoji první modlitbu k andělu strážnému se naučil u ní, také jak se modlí před jídlem, jak se spínají ruce k modlitbě. Žehnat se svčenu vodou bylo pro ni důležité, zvláště před cestou. Před koncem svého života napomínala svoji rodinu: „Ne, abyste mě pochovali do hrobu bez svčenu vody!“

Její život se vyznačoval úctou k Bohu spojenou s množstvím lásky. To vyjadřovala zacházením s přírodou, měla úctu před stvořením Božím, vypravují dcera Maria a vnuk Georg. „A měla hodně lásky k bližnímu.“ Tak třeba si brala na prázdniny děti z chudých rodin z Grazu a Berlína. Na jejím pohřbu byl jeden z tehdejších chlapců. Také rodiny zahraničních dělníků se mohly u ní zdarma zotavit a rovněž utečenci z války v Bosně se u ní mohli ubytovat. V roce 1964

„Obchodníci s lidmi určují migrační politiku ve Středomoří,“ říká titulček článku z francouzského deníku *La Croix* (30. května 2017). „Nedávno zveřejněné údaje o pohybech migrantů to potvrzují,“ připomíná úvodník vatikánského deníku *L'Osservatore Romano* ze 4. srpna nazvaný *Migrace a obchodování s lidmi*. Na tuto skutečnost poukazují také řeholníci, kteří se zabývají bojem proti obchodování s lidmi. Zdvojnásobil se totiž počet nezletilých, kteří připlouvají a mezi nimiž začínají převažovat ženy. Je téměř nemožné mít o nich přehled, protože jsou bez dokumentů, a stejně tak obtížné je zajistit jejich bezpečnost, protože z azylových středisek rychle mizí neznámo kam. Nejspíše se ovšem stávají kořistí hanebného sexuálního vykořisťová-

ni, což se ovšem netýká jen mladistvých. Misionáři ostatně již dlouho hlásí, že obchodníci s lidmi obcházejí vesnice subsaharské Afriky a verbují mládež k migraci falešnými sliby a svůdnými vyhlídkami, které však záhy dostanou podobu skutečného zotročení. Není snadné tuto situaci řešit. V první řadě je zapotřebí účinně potlačovat i pouhé napomáhání obchodu s lidmi ze strany evropských zemí a institucí. Smrti migrantů plavících se po moři se nezabrání pouze jejich vytažením z moře, nýbrž také postihováním těch, kteří je tam za nelidských a nebezpečných podmínek posílají, uzavírá komentátorka vatikánského deníku Lucretia Scaraffia.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 4. 8. 2017
(Redakčně upraveno)

zaměstnali rodiče jednoho postiženého zemědělského dělníka, který se nemohl nikde uchytit. „Pracoval dobře, ale když se dostal k alkoholu, mohlo se stát, že se otočí a hodí po hospodyni vidle nebo jiné nářadí,“ vzpomíná si dcera.

Žádná rána osudu – a bylo jich více než dost – nemohla paní Deutschmannovou opravdu povalit. „Necítila jsem se nikdy být Pánem Bohem opuštěna,“ ujišťovala často své vnuky. A dále: „Plakala jsem málo, ale modlila se mnoho.“ „Plakala určitě“, vypráví dcera Maria, „když například krávy nebo prasata nečekaně uhynuly nebo když krupobití zničilo úrodu kukuřice.“ Ale pak se dala maminka hned do práce a znovu sadila. „Nenechala se zkrátka odradit a ještě více se modlila...“ I když bylo muži zle a finanční situace byla na hraně, zůstala trpělivá – a modlila se. „Ano, ona byla trpělivý člověk,“ vzpomíná si dcera.

Nejenom vařit, šít a ještě dalším věcem se od ní dcera Maria naučila, jak mi vyprávěla, ale především „její přímočarosti“. Toho si lidé u ní vážili. Její mateřskost, hluboká víra vyzářovaly nejen do její rodiny, ale také do okolí. V tom se celá rodina shoduje. Na jejího vnuka Georga udělalo velký dojem, jak výraznou měla babička lásku k přírodě: „Tak jak žila v souladu s přírodou, s každým stromem, vážila si každé polní plodiny a nenechala zkazit žádné ovoce. Všechno zhodnotila, všechno zpracovala: ať to bylo na kompoty, mošt, štrúdl, marmelády, nebo vyrobila pálen-

ku. Pro ni byly všechny plody opravdovými dary. Žila ve vděčnosti s přírodou.“

Ještě nedosáhla ani sedmdesátky, když dostala těžkou osteoporózu. Po těžkých zlomeninách, jimž přitížilo její onemocnění, začalo přibývat obtíží. Nejdříve chodila o holích, potom s chodítkem. To však nezabrdilo její péči o rodinu. „Rodina byla jejím životem,“ vypráví její dcera a opakuje průpovědky své matky: „Potřebujeme děti, potřebujeme dobré matky a babičky. A ty se mají za své vnuky modlit.“

Na Silvestra 2016 přišla Maria Deutschmannová do nemocnice s krvácením do žaludku. Tam zemřela 5. ledna 2017, na 36. narozeniny nejstarší vnučky, která je už také maminkou pěti dětí.

Ptala jsem se všech, kteří tam tenkrát seděli u kuchyňského stolu u Fellnerových, co by na závěr vyzvedli u svých rodičů a prarodičů. A všichni jsou zajedno v názoru: Oba prarodiče se vyznačovali hlubokou vírou a láskou k rodině – „byli k manželství spolu povoláni“ – také k přijímání všech obtíží, strádání a ran osudu. A co bylo zvláštního na babičce? „Byla spokojená, bohobojná, vděčná a nikdy nebyla lakomá. Nenechala stát přede dveřmi nikoho, kdo potřeboval pomoc,“ vysvětluje Georg. A jedna paní doplňuje: „Nejvíce jsem měla ráda její smích a přátelskost. Byla jsem s ní jako doma.“ My také. Děkuji!

Z *VISION 2000 - 3/2017* přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Pondělí 11. 9. 2017

6:05 Noemova pošta: Srpen **7:40** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Exit 316 (12. díl): Pravda a lež **9:40** Ars Vaticana **10:00** Výpravy do divočiny: Zubří, divocí koně a prauťi v České krajině **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Papež František v Kolumbii: Mše svatá v přístavu Contecar [P] **14:00** Papež František v Kolumbii: Závěrečný ceremoniál [P] **14:15** Živě s Noe [L] **14:55** Vychutnej si víru: Polévky **15:30** V souvislostech (194. díl) **16:00** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Ostrava za ostnatými dráty **17:35** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) [P] **18:10** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:35** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:45** Dvanáct rwandských mučednic **19:00** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Velké ticho v Poličanech **20:00** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **21:00** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** ARTBITR – Kulturní magazín (42. díl): S Tomášem Halikem a Anselmem Grünem **22:15** Noční univerzita: Plk. PhDr. Eduard Stehlík – Předvečer Mnichova v Orlických horách **23:40** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:15** Kulatý stůl: Věda a víra **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 9. 2017

6:05 Pod lampou **8:10** Ostrava zpívá gospel: Slezská Lilie 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **10:00** Slavnostní zahájení národní pouti z baziliky Nejsvětější Trojice, Fatima, Portugalsko [L] **11:00** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Ars Vaticana **12:30** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **12:45** O kultuře srdce a naději s Josefem Hrdličkou **13:45** P. Ignác Stuchlý **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Plnou parou do srdce Beskyd **15:30** Mše svatá v Capelinho, Fatima, Portugalsko [L] **16:50** Královna a Matka Chorvatů **17:35** V souvislostech (194. díl) **18:00** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:35** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:40** Dávní hrdinové: Řev noci **19:05** Zpravodajské Noeviny (890. díl): 12. 9. 2017 [P] **19:30** Oficiální zahájení hlavní pouti – 100 let Fatimy: Kaple zjevení Panny Marie, Fatima, Portugalsko [L] **20:35** Fatima – Poslední tajemství **22:00** Živě s Noe [P] **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:40** Zpravodajské Noeviny (890. díl): 12. 9. 2017 **0:05** Jak potkávat svět (52. díl): S Annou a Jiřím Pospíchalovými **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 9. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (890. díl): 12. 9. 2017 **6:25** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Ostrava za ostnatými dráty **7:55** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:25** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **11:00** Mše svatá u příležitosti jubilea 100 let Fatimy: Kaple zjevení Panny Marie ve Fatimě [L] **12:35** Fatima – Poslední tajemství **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** ARTBITR – Kulturní magazín (42. díl): S Tomášem Halikem a Anselmem Grünem **14:40** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **15:00** Exit 316 (12. díl): Pravda a lež **15:20** Dopisy z rovníku **16:10** Mezi pražci (60. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Zaří 2017 **17:00** Zpravodajské Noeviny (890. díl): 12. 9. 2017 **17:30** Setkání českých poutníků v Domus Pácis, Fatima, Portugalsko [L] **18:35** Bible pro nejmenší, Ruth a Naomi **18:40** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:50** Ve službě Šuárů **19:20** Manželská setkání: 0 Slunci, 2. díl **8:35** Terra Santa news: 13. 9. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:00** S NOACHem po Izraeli **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Tomáš Petráček – Ochromené křesťanství: nezamýšlené dopady Lutherovy reformace [P] **23:20** Generální audience Svatého otce **0:00** Music4mation **0:20** Vychutnej si víru: Polévky **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 9. 2017

6:05 Klapka s ... (92. díl): Ing. Zuzanou Dobiášovou **7:10** Putování Modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **7:50** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: 0 Slunci, 2. díl **8:35** Terra Santa news: 13. 9. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Věda a víra **10:55** Arménie – Víra hory přenáší **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Ostrava zpívá gospel: Slezská Lilie 2017 **13:15** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:05** Kalvária Nitrianské Pravno **15:45** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **16:00** Zpravodajské Noeviny (890. díl): 12. 9. 2017 **16:20** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **16:55** O kultuře srdce a naději s Josefem Hrdličkou **18:05** Dávní hrdinové: Řev noci **18:30** Bible pro nejmenší: Samuel **18:35** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:45** Ars Vaticana [P] **19:00** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (891. díl): 14. 9. 2017 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěváčkem [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (891. díl): 14. 9. 2017 **0:30** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **0:50** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 9. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (891. díl): 14. 9. 2017 **6:30** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **6:50** Chudoba – Sestra Ráchel **7:10** Noční univerzita: P. Tomáš Petráček – Ochromené křesťanství: nezamýšlené dopady Lutherovy reformace **8:25** Vychutnej si víru: Polévky **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (42. díl): S Tomášem Halikem a Anselmem Grünem **9:30** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **10:30** Hovory z Rekovic: Jitka Šuranská **10:45** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Ars Vaticana **13:05** Opřu se o florbalovou hůl **13:25** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Josef a jeho bratři **15:20** Putování Modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **16:00** Zpravodajské Noeviny (891. díl):

14. 9. 2017 **16:20** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdeční záležitost **18:00** Causa Carnivora **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:45** Historie sklářství v Karloince **19:05** Mosambik – Bom Padre **19:35** Česká věda [P] **20:00** Kulatý stůl: Obnova poutního místa Vřesová studánka [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **22:30** Zámek Židlochovice – zahrada času **23:05** O kultuře srdce a naději s Josefem Hrdličkou **0:10** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **0:20** Slovanský Velehrad **0:40** Dana **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 9. 2017

6:05 Klapka s ... (103. díl): Petrem Baranem **7:30** Angola: Vstaň a chod' **8:10** Česká věda **8:25** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **8:30** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **9:00** Dávní hrdinové: Řev noci **9:30** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **9:50** Fatima – Poslední tajemství **11:15** Music4mation **11:35** Exit 316 (12. díl): Pravda a lež **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zpravodajské Noeviny (891. díl): 14. 9. 2017 **12:35** Pod lampou **14:40** Terra Santa news: 13. 9. 2017 **15:00** Vít Kašpařík – koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **15:30** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **16:00** Vatican magazine (923. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěváčkem **18:00** Vychutnej si víru: Mořské plody [P] **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (105. díl): Co ně, milý, zanecháš **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Obdarování – Otec Radek **19:30** V souvislostech (195. díl) [P] **20:00** Trináctý den: Fatimská tajemství **21:30** Smírčí kříž **22:00** Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **22:30** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **22:40** Pražská Loreta **23:10** Neoblomný kardinál **0:05** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 9. 2017

6:15 Ars Vaticana **6:25** Osvěny Festivalu dobrých zpráv 2016 **7:25** Putování Modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **8:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): Ohlédnutí za Zpěváčkem **9:30** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá v rámci festivalu Třebovický koláč, Ostrava-Třebovice [L] **11:20** Století Andělky **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (42. díl): S Tomášem Halikem a Anselmem Grünem **11:55** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (195. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:25** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista **14:15** Muzikanti, hrajte **14:45** Noční univerzita: P. Tomáš Petráček – Ochromené křesťanství: nezamýšlené dopady Lutherovy reformace **16:05** Trináctý den: Fatimská tajemství **17:30** Irák – Země světců a mučedníků **18:00** Cirkus Noeland (34. díl): Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:30** Sedmihlásky (106. díl): Sedí švec na cestě **18:35** Dávní hrdinové: V zajetí [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (13. díl): Hněv [P] **20:00** Hoja, hoja, mše se dobře paše...!: Jánošíkové dni v Terchovej 2017 [P] **21:20** V souvislostech (195. díl) **21:50** Fatima – Poslední tajemství **23:15** Ars Vaticana **23:25** Česká věda **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 9. o 10:00 hod.:

Pápež František v Kolumbii

Záznam svätej omše, štúdio špeciál a záznam odletu.

Utorok 12. 9. o 17:05 hod.: Peter medzi nami

Katechézy pápežov. Kresťanská nádej – Helma nádeje
1 Sol 5, 4–11

Streda 13. 9. o 21:30 hod.:

Fatimské poslanstvo (dokumentárny seriál)

Miniséria spoločnosti EWTN o Fatimskom poslanstve. Sto rokov nasledujúcich po fatimských zjaveniach môžeme ozna-

čiť za storočie kresťanských mučeníkov, keďže kresťanstvo čelilo najhoršiemu prenasledovaniu od čias Rímskej ríše.

Štvrtok 14. 9. o 17:00 hod.: Nová kvalita života

Lectio divina – meditatívne čítanie Svätého písma sprevádzané modlitbou.

Piatok 15. 9. o 10:30 hod.:

Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos z Celonárodnej púte k patrónke Slovenska – Sedembolestnej Panne Márii.

Sobota 16. 9. o 10:30 hod.:

Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos z Púte seniorov a chorých.

Nedeľa 17. 9. o 20:30 hod.: Na ceste v rodine

Relácia pre manželov a rodiny, návod na riešenie problematických otázok, pomoc pri výchove a oveľa viac.

ZÁZRAČNOU MEDAILKU v počtu 10 kusú **zašle zdarma** Marta Vondráková – Masarykovo náměstí č. 46,
751 03 Brodek u Přerova – tomu, kto jí pošle obálku se známku 20 Kč a zpáteční adresou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. ZÁŘÍ 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 9.		PO 11. 9.		ÚT 12. 9.		ST 13. 9.		ČT 14. 9.		PÁ 15. 9.		SO 16. 9.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1734	1953	1504	1694	1512	1703	1708	1924		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1734	1953	1504	1694	1512	1703	1515	1707		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1504	1695	1513	1704	1516	1708		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1505	1695	1513	1704	1516	1708		
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1505	1696	1513	1705	1517	1708		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1724	1943	1505	1696	1655	1872	1711	1927		
Závěrečná modlitba	714	806	1050	1170	1065	1689	1500	1690	1506	1697	1514	1705	1517	1708		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	792	890	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1506	1697	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1506	1697	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1506	1697	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 9. 9.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1736	1955	1507	1698	1514	1705	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1508	1699	1514	1705	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1508	1699	1661	1878	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1737	1956	1510	1701	1514	1706	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1074	1196	1737	1956	1510	1701	1515	1706	715	807
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1731	1950	1510	1701	1664	1881	1135	1261
Záv. modlitba	714	806	714	806	1060	1181	1075	1689	1500	1690	1506	1697	1514	1705	716	807
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 10. 9. – 23. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Ez 33,7-9
Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9
Odp.: 7c-8a (*Kéz byste dnes uposlechlí jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
2. čt.: Řím 13,8-10
Ev.: Mt 18,15-20

Pondělí 11. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,24-2,3
Ž 62(61),6-7,9
Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)
Ev.: Lk 6,6-11

Úterý 12. 9. – nezávazná památka Jména Panny Marie

1. čt.: Kol 2,6-15
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,12-19

Streda 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: Kol 3,1-11
Ž 145(144),2-3.10-11.12-13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20-26

Čtvrtok 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9
nebo Flp 2,6-11
Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
Ev.: Jan 3,13-17

Pátek 15. 9. – památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9
Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Jan 19,25-27
nebo Lk 2,33-35

Sobota 16. 9. – nezávazná památka sv. Ludmily (v Čechách: památka sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Tim 1,15-17
Ž 113(112),1-2.3-4.5a+6-7
Odp.: 2 (*Bud' velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,43-49

ŽIVOT MODLITBY - NOVÉNY

NOVÉNA SE CTIHODNÝM MARTINEM STŘEDOU SJ (1587-1649)

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ

• **Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová**

Ctihodný Martin Středa patří mezi výrazné postavy české spirituality. K jezuitům vstoupil roku 1608. Dvakrát byl jmenován provinciálem České provincie. Založil jezuitskou kolej v Kutné Hoře, Klatovech i Litoměřicích. Byl rektorem Klementina v Praze i koleje brněnské. Je znám především jako obránce Brna v době švédského obléhání. Často sloužil nemocným a morově nakaženým. Napsal několik spisů z duchovního života a morální teologie. Je pochován v hrobce brněnského jezuitského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Novéna o něm předkládá pozoruhodná svědectví.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., A6, 36 stran, 35 Kč

NOVÉNA KE KRISTU VELEKNĚZI SE SLOVY STANISLAVY ERNSTOVÉ

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ

• **Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová**

Novéna obsahuje texty vynikající osobnosti nedávných dějin české a slovenské církve Matky Stanislavy Ernstové OSU (1891-1968). Vybrané úryvky nás učí, že buď zůstáváme v rovině popisování nedostatků, nebo se posuneme dál pohledem do největší dynamiky života: do Pánova Srdce. Tam hledáme odpověď také na to, jak nás Pán stvořil.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

NOVÉNA ZA NENAROZENÉ DĚTI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ

• **Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová**

Novéna vyzdvihuje dar života a odpovědnost za jeho předávání. Po celých devět dní nás doprovázejí různé světecké osobnosti (papež Pavel VI., Terezie z Lisieux, Mlada Přemyslovna aj.), které povzbuzují všechny rodiče a ukazují jim realismus přemostění mezi tím, čím žije naplno nebe a čím se v nesnázích zaobírá země. Texty nemoralizují, ale těší se z tajemství života a z našich smysluplných osobních zápasů.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.

Brož., A6, 24 stran, 30 Kč

O LÁSCE

ZAMILOVANOST JAKO DUCHOVNÍ ZKUŠENOST

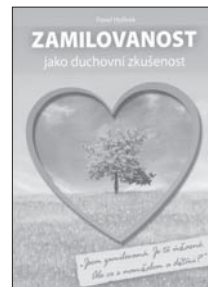
• **„JSEM ZAMILOVANÁ. JE TO ÚŽASNÉ. ALE CO S MANŽELEM A DĚTMI?“**

Pavel Hofírek

Knihka je určena dospělým věřícím lidem, kteří to mají s „láskou“ těžké, těm, kdo pevně věří, že za vším je možné uvidět moudrou a laskavou ruku Boží. Tyto řádky jsou určeny těm „šťastně-nešťastně“ zamilovaným, kteří se cítí jako na vlnách, jednou nahoře a jednou dole, a rozhlíží se, kde je pevný bod, o který se opřít.

Římskokatolická farnost Přerov

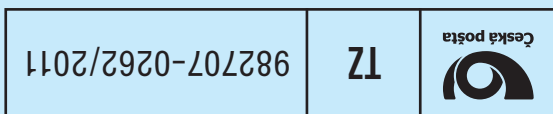
Brož., A5, 116 stran, 120 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**